

MANUSKRIPTER / MANUSCRIPTS

Dødsrykset (ubekendt, DK, 1915)

Constantin Philipsen Film

Ds 12 (pdf: p. 2–15)

Det Danske Filminstitut / Danish Film Institute

I en stor By. Et ekstravagant Kunstnerselskab er samlet i et elegant Selskabslokale. I Baggrunden ses den aabne Dør ind mod //en Sal hvor der danses og promeneres . Muntre Mænd og smukke Kvinder tit i exentriske, men oftest smagfulde Toiletter . To unge Kvinder udmærker sig særlig ved Skønhed og exentriske Raffinement : Vera Hoegh og hendes bedste Veninde Fru-~~Rosa-Duras-Orloff~~- Gabrielle Orloff. Den Hyldest, der bringes dem , kan tit være hed nok .

Der staar en Mand noget for sig selv. Han ligner en fremmed Fugl her. Han ser ud som en Mand fra et strengere og alvorligere Sted end dette der er helliget Skønheden og Nydelsen . Han er ikke smuk , men ejendommelig. Han har noget stærkt, regelmæssigt i sine Ansigtstræk og hans Øjne er dybe og straalende som skinted han en Verden ingen anden saa. Noget strengt, asketisk er over hans Overansigt, men hans Mund er brutal og nydelsessyg. Han føler sig øjensynlig samtidig besnæret og beruset og frastødt af denne Kreds, han nu er kommen i.

Han staar som sagt for sig selv. Vera ser det og som følgende en pludselig Indskydelse gaar hun hen og taler til ham. Han forundres , ~~over~~ bliver glad overrasket, og han ser paa hende langt og ildfuldt . Hun føler sig tydelig nok betagen af denne Mand, der er saa anderledes end alle de andre. De sætter sig. En Kavalier fra Dansesalen kommer og vil engagere hende , men hun svarer nej. De taler videre. Han trækker frem et Billede, og som Svar paa et Spørgsmaal om hvor han ^hvar fra svarer han: dette er mit Hjem.

Billedet fra hjem:

Man ser et gammelt Herskabs hus med en underlig gammel Have omkring. I Baggrunden er Skove og Sletter.

Hun betragter dette Billede og betragter ham og nikker som vilde hun sige at han og hans Hjem passer sammen. Omsider rejser de sig, han byder hende ærbødigt sin Arm og de spadserer sammen .

Vera Hoegh sidder i sin Stue, der er smukt og ejendommeligt udstyret. En Tjenestepige kommer ind med et Kort. Hun betragter Kortet og nikker glad overrasket. Tjenestepigen ud . Lidt efter kommer ~~hans ind~~ Edgar ~~Roran~~ ind. Hun rejser sig og gaar ham i Møde. Han er temmelig alvorlig. Hun vil først anslaa en lystig Tone, men den finder ingen Genklang. Hun anviser ham Plads , sætter sig . Han forsøger paa

Gabrielle Orloff

at snakke, men han stammer og faar ikke sagt, hvad han vilde. Hun sidder og venter lidt forlegen. Pludselig ser han alvorlig paa hende og griber hendes Haand. Hun studser lidt, men lader ham beholde den. Saa bryder det løs fra ham. Han elsker hende. Vil hun blive hans? Han kan ikke tænke sig Livet uden hende. Og han bliver ivrigere. Han, der ellers er saa rolig, flammer op, hans Lidenskab synes en Malstrøm, som intet modstaar. Hun svarer omsider. Hun er lykkelig, medens hun svarer. Hun elsker ham! Og han knæler for hende og ser paa hende med sit stærke Blik.

De to Edgar Doran og Vera Hoegh er nygifte. Venner og Veninder følger dem til Jærnbanen. De bærer Blomster, som de kaster efter de to. Man ser tydelig at Størsteparten af disse Gæster er Veras Venner og Veninder, Edgar gaar venlig men ligesom lidt fremmed om blandt de glade Mennesker, han smiler og glæder sig over Glæden omkring ham, men han kan ligesom ikke slaa ind i den. Efter et sidste Farvel rejser de.

De stiger ud af Jærnbanen og ved Stationen staar en stor, gammel-dags Herskabsvogn og venter dem. En gammel langskægget Kusk staar og gør stor Honnør. Allerede nu føler Edgar sig hjemme. Han hilser gammelkendt paa Kusken og Kusken smælder med Svøben, og de gamle Heste sætter sig i Vej saa hurtigt de formaar.

Lidt efter kører de frem foran den gamle dystre Herskabsgaard, som han viste hende paa Billedet. Nogle gamle Tjenere og Tjenestepiger kommer og hjælper dem ind. Lidt efter er de inde i en stor Hall, hvor Familieportræter hænger paa Væggene og hvor tunge Egetræsmøbler giver Rummet et alvorligt Præg. Vera ser underlig ud her med sin moderne Dragt og Frisure, men her passer han. Forskellige af Husets Folk og af de Husbænd, der svarer Afgift til Gaarden, kommer ind og bukker for den nye Frue. De undres maaske over den fremmede Dames fremmedartede Udseende men da hun tiltaler dem venligt, straalder deres Ansigter af Glæde og de hvisker sammen at hun vistnok er god; omsider gaar de alle og han viser hende nu alle Portræterne paa Væggene og forklarer hende hvem de forestiller. Imidlertid kommer en gammel Tjener ind og siger nogle Ord. Edgar nikker og lidt efter kommer en ældre, kraftig Kæmpe ind, han kommer som en myndig Herre, der er gammelkendt i Huset og ikke behøver at genere sig. Han er iført en koftelignende Dragt, ægte Storbonde. De to

han og Edgar, omfavner hinanden og Kampen ønsker sin Ven velkommen tilbage . Nu tager Edgar sin unge Frues Haand og presenterer hende for Vennen, der forundret betragter dette fremmedartede Væsen. Han forsøger maaske at være blid og bære over med denne Bydames Dragt og Frisure , men han er ikke vant til at sno sig, og Forbløffelsen staar for tydelig at læse udenpaa ham. Han maaler hende ligesom, forsøger hvor han skal anbringe hende i sin Begribelse . Vera føler sig ubehagelig berørt af hans taktløse Væsen . Hun hilser koldt og gaar ud af en anden Dør . Storbonden føler maaske at han har opført sig som han ikke burde, men han er en myndig og stadig Fyr og vil nødig indrømme sine Fejl. Han spørger tværtimod "var hun som gik der Din Kone?" Ja, nikker Edgar alvorlig, og Storbonden gaar hen og klapper Edgar medlidende paa Skulderen. "Hvad er det dog for et besynderligt Væsen Du har draget til Huset ?" Edgar farer op : "Hvad vover Du at sige?" Storbonden trækker paa Skuldrene, men siger intet . Edagar bruser paa: Din Tone var uopdragen bed om Forladelse, gør en Undskyldning . Han er saa hæftig, at den anden ogsaa bruser op, "aa! Din Tone er ogsaa underlig," svarer han . Nu gaar Edgar langsom hen til Døren, der vender ud til Haven, og han vinker Vennen hen til sig . Denne kommer som venter han at se eller høre noget . Da aabner Edgar Døren og peger ud, bleg af Raseri . Storbonden bliver forbløffet staaende . Da peger Edgar endnu engang ud og stamper forbittet med Foden, og hans Ansigt truer . Storbonden ser paa ham, begriber at dette ^{er} Alvor og lusker af Gaarde. Edgar staar et Øjeblik stille, saa gaar han hen og aabner Døren og raaber paa Vera, denne kommer og ser sig uvillig om, som tror hun at Storbonden endnu er der. "Nej han er væk!" raaber Edgar, ingen som fornærmer Dig bliver indenfor disse Vægge. Og han ser hende i Øjnene, som vilde han sige "Jeg tror paa Dig, Vera!" Og hun smiler til ham og nikker alvorlig som ^{svarer hende:} ~~wilde hun sige~~ "det skal Du".

Edgar og Vera sidder sammen, da det banker paa Døren . Et Par fattige Husmænd kommer ind de ynker og beklager sig over den daarlige Høst og beder om Henstand, Edgar rynker Panden og er dem ingen naadig Herre, og da endnu to kommer, hvoriblandt en fattig Kone, fremfarer han i sin Strængthed og taler haardt til dem, han kan ikke eftergive dem noget, de har bedre Vilkaar hos ham end andetsteds og han vil følge Gaardens gamle Hævd og kræve Flid og være saa agtpaagivende og stræng som Gaardens Trivsel kræver, Medens han siger dette, nærmer Vera sig og ser

med Undren og Medynk paa de fattige Mennesker og hun hvisker ham noget i Øret, hun trækker ham lidt til Side, og hun bønfaller ham om at være snil. Han ser ømt og kærlig paa hende, saa nikker han: for Din Skyld skal jeg være snil denne Gang, siger han. Og han gaar hen til dem og siger: nu ja lad det saa være godt, for denne Gang skal jeg lade Naade gaa for Ret. De bukker og takker mange Gange, og de bukker ogsaa for Vera og deres Øjne straalere, som forstod de Sammenhængen, ja ~~den~~ ^{den} fattige Kone nærmer sig stille og kysser hendes Haand, og de gaar mumlende og hviskende ud.

Vera spørger ham: er Du ikke glad for dette, og han nikker.

Edgar og Vera sidder og spiser Frokost. Han drikker hende til. De er lykkelige. Omsider rejser de sig fra Bordet og taler sammen, de gaar langsomt Værelset op og ned Arm i Arm, og han er oftest alvorlig men i Dag baade spøger og ler han. Pludselig aabnes Døren og den gamle plumpe Storbonde styrter ind. Han gaar med bøjet Hoved lige hen til Vera og beder hende om Forladelse, jeg er en gammel Bjørn, siger han, men jeg mener det ikke saa galt, tilgiver De mig? Hun staar en Stund alvorlig og smiler saa ja jeg er ikke vred paa Dem længere. Og hun rækker den anden Haand ud mod Edgar, som staar et Stykke borte og endnu er alvorlig: Kom her Edgar og vær gode Venner. Hendes Mand kommer og alvorlig giver de to Mænd hverandre Haanden til Forsoning. Ja det var bare det jeg vilde siger Storbonden, tak, Frue, nu gaar jeg og Edgar klapper ham paa Skulderen: ja ja tak fordi Du kom, og han følger Vennen. ~~••~~
Vera bliver alene.
 Pludselig kommer en af Tjenerne fra den anden Kant med et Visitkort, som han rækker til Vera, denne bliver meget forundret og styrter mod Havedøren: se der udenfor holder jo en Vogn fuld af Kufferter, og ind *kommer* Gabrielle Orloff. De to Veninder farer hinanden om Halsen og Vera er i højeste Grad overrasket: men er Du her Gabrielle? raaber hun. Ja, jeg skal ud paa Rejse, svarer Gabrielle, se alle Kufferterne! og hun tager en Rejsehaandbog op af Lommen og viser Vera paa et Kort, som hun folder ud, hvilke vidunderlige Steder hun skal besøge. Saa lægger hun Bogen sammen og siger alvorlig til Vera: Hør Du er min bedste Veninde og Du maa gøre mig en Tjeneste. Vera lytter. Hvilken Tjeneste? spørger hun, jo svarer Gabrielle og trækker en Pakke op af Lommen Du maa endelig gemme disse Breve for mig og hun rækker Vera Pakken, der bestaar af

af en hel Del Breve bundet sammen med en Silkesnor . Vera betragter disse Breve . Det ses tydelig udenpaa hende at dette Hverv er hende ikke kært . Kære Gabrielle, siger hun, kan Du ikke lade være at blande mig op i slige Affairer se her gem da Dine Breve selv . Men Gabrielle forklarer ivrigt at nu skal hun paa Rejse og kan ikke beholde disse Breve hos sig. Kære Vera, Du har jo saa mange Gemmer, se nu f. Ex. her. Hun gaar med Brevpakken hen til en liden Kommode der staar midt paa Gulvet som en Art Sybord. Se her, gem dem her i denne Skuffe, og hun lægger Brevpakken ned i Skuffen . Vera ser hvad hun gør og siger ikke noget videre, Sagen er ubehagelig, men hun kan ogsaa vanskelig sige absolut nej. Nu staar Kusken pludselig i Døren, han holder smilende Uret frem for sig, som vil han underrette sin Frue om at Tiden er knap. Gabrielle siger: ja saa maa jeg gaa, Adis da, kære Vera, de omfavner hinanden og Gabrielle gaar hurtig ud til Vognen, Vera ser efter hende . Vera gaar hen og sætter sig ved Sybordet, hun tager et Haandarbejde, som hun broderer paa . Lidt efter aabner Døren sig, og Edgar kommer ind han gaar hen og sætter sig paa en Stol ligeoverfor Vera, siger nogle muntre Ord, som hun svarer paa. Pludselig tager han et Par af de Roser som staar i Vasen paa Sybordet og stikker dem ind i Veras Haar . Stilkene er for lange og han prøver forgæves paa at rive dem over . Saa aabner han Skuffen i Kommoden og leder efter en Saks. Han graver omkring og tilfældigvis trækker han den Brevpakke frem som Gabrielle nylig lagde der. Nej hvad er det for Breve, spørger han, og han vil se paa dem. Men Vera tager Brevpakken fra ham: nej Edgar, de Breve skal Du ikke se . Skal jeg ikke se dem, spørger han og han forsøger at være lige glad og munter. Nej Du skal ikke se dem, svarer hun og lægger Brevpakken tilbage . Da blegner han, skal jeg ikke se dem, hvorfor skal jeg ikke se dem ? Vil Du ikke vise mig de Breve ? Nej, svarer hun og ser ham rolig i Øjnene, de Breve vil jeg ikke vise Dig Edgar. Han gaar et Par Gange op og ned ad Gulvet. Hans tunge Natur begynder at røres i ham. Han gaar hen til hende : For sidste Gang Vera spørger jeg Dig hvad er det for Breve, og hun rejser sig og svarer ham rolig og stolt: Du skulde ikke spørge mig om sligt ! Du siger at Du elsker mig, og at Du tror paa mig, vis det nu. Hun sætter sig rolig ned igen, han gaar langsomt ud

Han sidder med Hovedet hvilende i sine Hænder, som grunder han over noget han vanskeligt begriber . Saa lytter han , og han nærmer sig Kommoden . Han ser sig omkring, han lytter atter, og han fingerer ved Laasen. Pludselig giver han Agt, han farer tilbage. Vera kommer ind, hun nikker til ham, han nikker igen, men alvorlig og følelsesløs . Hun gaar hen til ham tager hans Hænder, ser ham ind i Øjnene, som spørger hun, mistænker Du mig endnu ? Han svarer ikke, hun klynger sig tæt og hedt ind til ham, ryster paa Hovedet som i Sorg. Da han ikke besvarer hendes Følelsesudbrud, gaar hun langsomt ud. Han gaar efter og stirrer efter hende, vender saa tilbage og grunder ligesom. Saa lister han hen og stænger alle Døre af, og han gaar hen ~~til et~~ til et Skab, aabner Døren og finder et Nøgleknippe frem . Nu lister han atter hen til Kommoden, hvori han saa Vera skjule den mystiske Brevpakke, han prøver alle Nøgler, den ene efter den anden, han lirker og dirker . Han er taalmodig og dog febrilsk . Den ellers rolige og suveræne Mand sidder der anspændt og listende som en ussel Tyv . Man ser, at Skinsygen har taget al Magt fra ham. Lidt efter lidt bliver han utaalmodigere, hans Øjne staar stive , han skærer Tænder, denne Laas vil aldrig give efter . Men endelig finder han en Nøgle , som nogenlunde passer, han stirrer og lytter, da han mærker at Laasen nu endelig giver efter, og saa rejser han sig og trækker Skuffen ud . Og Brevpakken finder han igen. Han griber den med skælvende Hænder, han løsner Baandet som er bunden om disse Breve, han finder et Brev, begynder at læse det, og mens han læser ses Kærlighed og Skinsyge at pine og sønderflænge ham . Med skælvende Hænder griber han et andet Brev, han læser det hastigt igennem og saa et tredje tager han fat paa, han læser alle Brevene, binder saa forsigtig Baandet om igen og lægger dem tilbage hvor de laa. Saa sætter han sig stille ned og grunder længe, rejser sig paany, gaar hen og aabner Dørene og gaar rastløst frem og tilbage . Pludselig lytter han, Vera kommer ind, hun gaar hen til ham, ser ham atter i Øjnene, og han smiler og nikker hende til. Hun bliver glad, hun smiler og siger "Er Du blevet fornuftig igen nu, ikke sandt Du vil aldrig mistænke mig. Netop Din gode Tro til mig er det jeg elsker højest." Han ser paa hende med forunderligt Blik, han smiler og nikker som før, hans Væsen er sælsomt, det kan betyde godt, og det kan varsle ondt . Vera bliver sluttelig staaende og ser paa ham, som er der noget hos ham, hun ikke begriber .

18
 13
 Frokostbordet er dækket. Han kommer stille ind, han standser mift paa Gulvet som tænker han over noget ubegribeligt for sidste Gang. Saa nærmer han sig Bordet langsomt. Bliver staaende som lamslaet og stirrer paa denne Mad og denne Vin. Endelig tager han en liden Flaske op af Lommen, Han ser sig om, han lytter og saa tager han Vinkaraflen fra Bordet og hælder den lille Flaskes Indhold ned i Vinen. Han har netop sat Karaflen tilbage, da Vera kommer ind fra Haven. Hun har nogle Roser med som hun sætter i et Blomsterglas midt paa Bordet. Saa siger hun nogle Ord til ham, og de sætter sig til Bords, hun byder ham af et af Fadene han tager imod og hun forsyner sig selv, hele Tiden er han bleg, hans Selvbeherskelse ^{paar} for ham til at antage et forstent Udtryk, pludselig tager han Vinkaraflen og skænker i hendes Glas og han fylder i sit eget Glas. De spiser videre, han ser dulgt paa hende, ser hende om en Stund løfte Vinglasset og drikke Indholdet, det samme gør han. Det vil sige han fører Glasset til Læberne og skal netop drikke. Da skriger Vera, som netop har drukket. Hun skriger som kendte hun forfærdelige Smarter. Hendes Øjne stirre vildt og angstfulde. Hun peger paa det Glas, han er ifærd med at drikke, og med en sidste Kraftanstrengelse, griber hun dette Glas og slynger det bort over Gulvet uden at han har faaet Tid til at smage en Draabe. Saa synker hun tilbage, hun stivner, hun raller, hendes sidste Blikke er fæstet paa ham med et forunderligt Udtryk, det er som spørger hun ham om noget, det er som noget gaadefuldt i hendes sidste Øjeblikke plager hende, et forfærdeligt Spørgsmaal der i Dødsøjeblikker dukker op hos hende. Hendes Skrig har imidlertid tilkaldt Husets Folk. Tjenere og Tjenestepiger tager sig af hende og bærer hende ^{ind i Salen} bort paa Sofaen. ^{ind i Salen} De stiller med hende saa godt de kan, men hun rører sig ikke mere. Forvirringen vedbliver. Lidt efter kommer Lægen, han undersøger hende og gaar hen til Edgar og siger fra om at Døden er indtraadt. Han undres over det pludselige Dødsfald, lader det til, og kan som Læge vanskelig forklare det, men sligt kan jo ske, siger han, sligt kan jo ske. Og han tager Afsked med Edgar. Denne bevæges tydeligvis ikke, han er bleg og kold. Husets Folk tager det for Selvbeherskelse, og de beklager sin Herre meget.

19
 14
 Vera ligger paa sin Seng, strakt og paa Baaren, smykket med Blomster, hun er skøn i Døden. Edgar kommer ind i Værelset, han hør

det samme forstenede Udtryk som før. En Tjener kommer ind og spørger ham om noget, han nikker, lidt efter kommer hans Ven ind, den gamle Storbonde. Denne gaar hen og tager Edgar fast i Haanden, han trøster ham paa egen Vis, man ser at hans Sorg over den Døde er meget ringe. Nuvel Edgar, siger han, lad den Døde være Død, og han smiler og mener som saa, at nu faar Edgar faa en ny Kone, som lever længere. Den hele Tid har han ikke vist den Døde nogen Honnør, den første Stemning mod Vera, der indgav ham den haanlige Holdning, holder sig tydeligvis endnu og instinktmæssig og til sin Glæde mærker han, at denne hans Stemning paa et Vis deles af Edgar. Omsider gaar de ud sammen. Da de er gaaede hænder noget sølsomt: En efter en kommer Gaardens og Omegnens fattige Folk ind i Etdskammeret og de fleste af dem har smaa Blomsterduske med, og de nærmer sig den Døde ydmygt og fortroligt og de lægger Blomsterne nogle paa hendes Leje og andre blot omkring Sengen, enkelte gamle Mænd og de fleste Kvinder græder, og omsider gaar de langsomt ud.

Edgar sidder i sit Værelse, Døren er aaben til næste Værelse hvor man ser Vera ligge paa Baaren. En Tjener kommer ind med et Visitkort, han ser det og nikker og lidt efter kommer Gabrielle Orloff ind. Hun er meget alvorlig og rystet og klædt i Sorg. Hun gaar først hen til Edgar og trykker hans Haand og ryster paa Hovedet, som vilde hun udtrykke at dette med Veras Død forstaar hun ikke. Saa gaar hun ind i næste Værelse og knæler ved Baaren og bliver der et Nu rejser hun sig derpaa igen og kommer ind og snakker med Edgar paany. Det synes som noget ligger hende paa Hjerte, det synes som føler hun Trang til at tale, men samtidig lader det til, at det er svært for hende at faa Ordene frem. Gang paa Gang forsøger hun ligesom at føre Samtalen ind paa det paa det ene, men hendes Anstrengelse glipper og hun bliver siddende raadløs. Men endelig rejser hun sig og gaar hen til Edgar. "Min Herre," siger hun, "Vera var min bedste Veninde og Dem kender jeg jo saalidet. Og dog er der en Ting jeg maa betro Dem". "Edgar ser op noget forundret og svarer: "Hvad mener De Frue hvad er det De vil betro mig?" Gabrielle stammer paany og har meget vanskeligt ved at faa Ordene frem men langt om længe faar hun da udtalt: "Jeg gav Vera noget at gemme for mig, noget jeg gerne vil have til -"

22
 bage . Han studser, ser op, lytter paany, som tror han ikke han har hørt rigtigt, og han udbryder med en Stemme der er skærende trods hans Anstrengelse for at synes rolig, hvad er det ? Hvad mener De for Guds Skyld, sig hvad er det De snakker om. Gabrielle Orloff ser urolig op, hun forstaar ikke rigtig hans Hidsighed . Jo kort og godt siger hun, jeg gav Vera en Pakke Breve til Opbevaring, hun gemte dem ugerne, den Pligt har jeg nu at sige, men hun gemte dem de ligger sikkert der . . . hun peger paa Kommoden, ja rettere sagt tilføjer hun, jeg gemte dem, jeg gemte dem derinde og hun slaar paa den Skuffe som Edgar for faa Dage siden i Hemmelighed aabnede. Nu ses en dyb Forfærdelse at gribe Edgar . Hans Ansigt bliver askegraat, han puster hastigt med aaben Mund , hans Øjne beder om Naade, han finder Nøglen frem og han river og slider i Laasen, færden endelig aabnet. Hvor ligger Deres Breve raaber han, tag dem og Gabrielle Orloff, som ganske forfærdet de sidste Øjeblikke har iagttaget ham, finder hastig Brevpakken. Se her er Brevene, siger hun, og hun rejser sig og lister langsomt tilbage, thi Edgar er saa forunderlig, hvad kan det være ? Hvad gaar der af ham ? Har Sorgen gjort ham vanvittig ? Det underlige er jo at han ikke et Øjeblik ikke fremviser Sorg alene men at et stille Nag synes at stige op hos ham, der er rettet mod hende, mod Gabrielle. Farvel, siger hun og lister stille ud han ser hende forsvinde og ved næppe selv, hvad han foretager sig . Men uvilkaarlig styrter han om som et saaret Dyr, og han slæber sig med Møje ind i næste Værelse og bliver liggende som livløs ved Foden af sin Hustrus Baare .

23
 24
 25
 17 *Sagen*
 Edgar sidder søvnløs ved Veras Baare. Nu og da stirrer han paa hende og han ser og lytter som efter noget, der skal komme . Det er som tror han at hun atter vil leve op og tale til ham. En og anden Gang ser han bønlig paa hende og stryger hendes Haand. Et Par af de gamle Tjenestefolk og Doktoren kommer ind og ser med Bekymring, at han sidder saaledes hen, Doktoren klapper ham beroligende paa Skulderen, De maa ikke lade Sorgen tage Overhaand kære Ven , siger han "og nu maa De tillade at jeg giver Dem et styrkende Mid- del", og han ryster et Pulver i en Ske og giver Edgar dette Pulver . Edgar smiler saa smaat og er snil og føjelig, men betragter øjen- synlig deres Omhu som sig uvedkommende. Og snart bliver han træt af den ."Lad mig nu faa Lov til at være alene" siger han . Og der

Wanda Kamm	-*	16
h pm	+	3520
v km	+	24
v pm	-	30
		108

er en stille Befaling i hans Ønske, som gør at de fjærner sig. Edgar sidder som før stirrende paa den Døde. Men omsider bliver han træt, han har jo vaaget saa længe, maaske Doktorens Sovemiddel virker - nok er det hans Hoved begynder at blive tungt, og hans Øjne lukker sig. De aabner sig nok gentagne Gange, men endelig lukker de sig helt og han sover, men endnu i Drømme forfølger Tanken paa hans Brøde ham, og langsomt og bønlig løfter han sine Hænder mod der den Døde ligger. Se da drømmer han, at den Døde Kvinde langsomt aabner Øjnene og ser paa ham. Og han hvisker: tilgiver Du mig Vera? tilgiver Du mig? Da rejser Vera sig halvt, og hun stirrer paa ham dybere end før, og se, hendes Læber er ligesom blodige. Tilgiver Du mig? spørger han atter. Og han strækker sine Arme op mod hende. Da sker det, at hun med sine Hænder griber om hans Hænder og med sin blodige Mund kysser hun hans Haand. En forfærdelig Rædsel griber ham, den Døde kysser ham nu, "rør mig ikke!" skriger han, med Din Mund som endnu bløder af Din Smerte, og han vrider sig fortvivlet, og pludselig hører Drømmen op, han staar lysvaagen paa Gulvet og stirrer forfærdet paa den Døde. Men se, hun ligger jo rolig som før, og Blodet var jo blot Indbildning og Drøm, eller har hun ikke kysset ham? Har ikke hendes Læber rørt ved hans Haand? Se der, Se der, det røde Mærke paa hans Haand, hvad er det? Hvorfra skriver det sig? og da Tjeneren og Doktoren lidt efter kommer ind, vinker han dem ind: "Kan I se? dette røde Mærke, de stirre begge paa hans Haand og begriber ingen Ting, Doktoren ryster stille paa Hovedet, som begynder han at frygte for Mandens Forstand, og de beroliger ham efter bedste Evne."

18 Edgar gaar om rastløs i den store Hall, han har bundet et Tørklæde om den Haand, hvor dengang det røde Mærke fæsted sig. Man ser at denne Haand smerter ham usigeligt. Pludselig er der nogen der rører ved Døren. Storbonden stikker Hovedet ind og nikker, Edgar svarer ikke. Men lidt efter kommer den gamle, selvbevidste Mand ind og vil snakke paa ^{fordomsvis} ~~fordomsvis~~, han lader fremdeles munter og myndig og mener, at Edgar ikke har tabt mere end det kan vindes igen, og at han nu snart maa oppe sig. Men denne Mands overlegne Adfærd irriterer Edgar mere i Dag end ellers. Han husker maaske, at han, Storbonden var den, som først snakkede ondt til ham om Vera og vakte Mistanke hos ham. Og pludselig gaar Edgar hen til ham og snakker rasen-

de fra : "Du var den som først kom her og gjorde ondt, Du var den som først krænkedede hende, Du er medskyldig ! Ogsaa Du dræbte den Uskyldige" ! Vanviddets Ild brænder Edgar i hans Øjne , saa den gamle Storbonde som aldrig saa sligt før, raver blegnende og forfærdet tilbage, endnu engang før han gaar, prøver han paa at berolige Edgar, men denne følger ham med Had og Trudslar til han er forsvunden og staar da endnu tilbage som en Søjle af Raseri og Smerte .

Og langsom tager han Bandagen af sin Haand. Se nu er den røde Plet tydeligere end før , den breder sig som en stor rød kræftlignende Inflammation. Han stirrer rædselsslagen paa den og pludselig henter han en Kniv og skærer sig i Betændelsen, som vilde han operere bort det forbandede Saar. Dette synes at lindre hans Smerte, og mens Blodet flyder synes den mere overfladiske Smerte af det Saar han tilføjede sig at dulme den dybe Ve, Saaret gav ham . Og han sidder nogle Øjeblikke hen som i Hvile .

19 Edgar ligger i ~~sin Seng~~ og det er tydeligt nok paa det sidste, en Vaagekone sidder ved hans Side og lindrer nu og da hans Tørst med en Svaledrik . Lægen kommer ind, gaar hen til Sengen, undersøger ham men siger intet. ~~Han ser~~ Edgar aabner Øjnene som han nys havde lukket og nikker smilende til Lægen. Dette Smil synes at vise at han nok ved at Døden forestaar, men at den ikke skræmmer ham . Lægen giver nogle Anordninger, taler med Sygeplejersken, trækker paa Skuldrene som vilde han udtrykke at det Hele jo dog er haabløst . Omsider gaar han . Den Syge ligger som før . Vaagekonen bliver lidt efter lidt søvning, hun sætter sig på en lidt mageligere Stol i Værelsets Baggrund og slumrer ind . Nu hænder det, at den Syge pludselig vaagner og han stirrer med store Øjne og ligesom lytter til noget, der sikkert vil komme. Og se ! der borte fortøner en lys Skikkelse sig, først som en Skygge, siden viser den sig tydeligere og tydeligere idet den nærmer sig Sengen . Det er Vera. Men nu har ikke hendes Ansigt det stive , dødsens Udtryk, som dengang hun rejste sig af Baaren og trykkede Døds-kysset paa hans Haand. Nu er hendes Udtryk skønt og ligesom forklaret, hun standser ved Sengen og ser lykkelig og straalende paa ham . Saa bøjer hun sig og trykker et Kys paa hans Pande . Han smiler og hans Øjne, der før var store og altfor klare, brister langsomt og lukkes i, og Dødens Ro skygger hans Ansigt .

Vera forsvinder. Pludselig farer Vaagekonen op og gaar hen

12.

bøjer sig og lytter ved hans Hjerte, saa nikker han klogt paa Hovedet, hun ved at Døden er indtraadt og hun bøjer sit Hoved og mumler en Bøn .

Thomas King.

- Palmer's party, Tropic, Hesperia
- 2 Salon & kitchen
 - 3 Dentistry
 - 4 Handstation
 - 5 Homestead 5-9-11
 - 6 Waller - 6-15-17 8
 - 7 Garage
 - 8 Terrace 8-13
 - 10 National Bank

